

Kız ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Tilki

Aysel Banu YAVUZAL

Maya güneşli bir çayırın kenarındaki küçük bir evde yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, gevşek bir at kuyruğu yapılmış dalgalı koyu kahverengi saçları ve sorularla dolu büyük ela gözleri vardı. En sevdiği şey doğa günlüğüydü: boş sayfaları ve renkli kalemler için bir cebi olan kalın bir defter. Her gün okuldan sonra sarı yağmur çizmelerini ve kırmızı tişörtünü giyer, kanvas çantasını kapar ve keşfe çıkardı.

Bir sabah Maya, yaşlı meşe ağacının yanındaki uzun otların arasında hafif bir hışırtı duydu. Parmak uçlarında yaklaşıp eğretilti otlarının arasından baktı. Köklerin altındaki sıcacık bir inde, ince kızıl-turuncu gövdeli, beyaz göğüslü ve tetikte kehribar gözlü bir anne tilki vardı. Yanında, kocaman kulaklı ve sakar patili üç tüylü yavru yuvarlanıyordu. Maya'nın kalbi sevinçle takla attı. "Bir tilki ailesi!" diye fısıldadı. "Bunu mutlaka yazmalıyım."

Maya düz bir kayanın üstüne oturup doğa günlüğünü açtı. İnin yanında tetikte duran anne tilkiyi çizdi; beyaz uçlu gür kuyruğu patilerinin etrafına kıvrılmıştı. Sonra en küçük yavruyu, zıplamaya hazırlanırken çizdi; kocaman koyu gözleri parlıyordu. Şöyle yazdı: "Tilkiler burada yaşıyor. Onlar yabani ve harika." O günden sonra Maya her öğleden sonra çayıra gitti; çok hareketsiz ve çok sessiz kaldı. Tilki ailesi onun gizli arkadaşları oldu.

Maya her gn renkli kalemlerini getirip gnlgne yeni sayfalar ekledi. Yavruların yaprakları kovalayışını ve tyl turuncu toplar gibi birbirlerinin stne yuvarlanışını çizdi. Anne tilkinin uzun otların arasında avlanışını, her sese kulaklarını oynatışını yazdı. "Anne tilki cesur ve dikkatli," diye yazdı Maya. "Yavrularına tek başına bakıyor." Maya kendini gerek bir yabani yaşam bilimcisi gibi hissetti; izliyor ve ğreniyordu.

Bir öğleden sonra Maya her zamankinden daha çok yaklaştı. Yavruların minik siyah burunlarını ve beyaz uçlu kuyruklarını nasıl salladıklarını görmek istiyordu. Bir çalının arkasına saklanıp nefesini tuttu. Anne tilki avlanmaya gitmişti ve yavrular güneşte mutlulukla oynuyordu. Maya günlüğünü açıp çizmeye başladı. Ama kalemi kaydı ve yüksek bir çatırtıyla bir dalı kırdı!

Yavrular donakaldı. Kocaman kulakları çalıya doğru döndü ve koyu gözleri kocaman açıldı. Bir anda telaş içinde birbirlerinin üstüne yuvarlanarak ine kaçtılar. Maya'nın içi burkuldu. "Ah hayır," diye fısıldadı. "Onları korkuttum." Bekledi de bekledi, ama yavrular dışarı çıkmadı. Çayır boş ve sessiz hissettirdi ve Maya göğsünde ağır bir hisle eve yürüdü.

O akşam Maya büyükannesine tilki ailesini ve kırılan dalı anlattı. Büyükannesi dinledi ve nazikçe gülümsedi. "Yabani hayvanların mutlu olmak için iki şeye ihtiyacı vardır," dedi. "Dolaşmak için özgürlüğe, güvende hissetmek için de mahremiyete ihtiyaçları vardır. Biz çok yaklaştığımızda, kalbimiz iyi olsa bile onları korkutabiliriz." Maya yavruların kocaman açılmış gözlerini düşündü ve yavaşça başını salladı. "Yani daha uzaktan mı izlemeliyim?" diye sordu.

Ertesi gün Maya yeni bir planla çayıra döndü. İnden uzakta, yumuşak bir tepede, görülmeden görebileceği bir yer buldu. Bir huş ağacının altına oturup günlüğünü açtı. "Sessiz bir gözlemci olacağım," diye yazdı. "Nazik bir mesafe koruyacağım." Kendini uzakta otururken, arka planda tilki ini minicik görünecek şekilde küçük bir resimle çizdi.

Günlerce Maya tepesinden izledi. Yavrular daha cesur oldu ve inin dışında oynadı; kelebekleri kovaladı, kozalakların üstüne atladı. Anne tilki avlandı ve yiyecek getirdi; kehribar gözleri çayırı taradı. Maya her şeyi kaydetti: yavruların nasıl boğuştuğunu, anne tilkinin güneşte nasıl kestirdiğini. Dikkatli izleyişiyle gurur duydu. "Benim burada olduğumu bile bilmiyorlar," diye mutlulukla fısıldadı.

Bir öğleden sonra şiddetli bir rüzgâr, Maya'nın en sevdiği kırmızı kalemını elinden uçurdu. Kalem tepeden aşağı yuvarlandı ve tilki ininin yakınına düştü! Maya'nın nefesi kesildi. Kalemını geri istiyordu ama tilkileri korkutmak da istemiyordu. Anne tilki yavrularını şekerleme için ine götürene kadar bekledi. Sonra Maya parmak uçlarında aşağı indi, kalemını kaptı ve hızla tepesine döndü. "Kıl payı kurtardım," diye soludu.

O akşam Maya doğa günlüğünü açıp bütün çizimlerine baktı. Yavruların oynayışını, anne tilkinin avlanışını ve tepedeki kendi küçük figürünü gördü. Birden önemli bir şeyi anladı. "Günlüğüm sadece tilkilerle ilgili değil," dedi kendi kendine. "Sevgi dolu bir kalple izlemekle ilgili." Kalemını alıp büyük harflerle yazdı: YABANİ HAYATIN ÖZGÜRLÜĞE VE MAHREMİYETE İHTİYACI VARDIR. Sonra etrafına küçük bir kalp çizdi.

Ertesi sabah Maya günlüğünü okula götürdü. Sınıfına tilki ailesinin çizimlerini gösterdi ve onlara saygılı bir mesafe korumayı anlattı. "Yabani hayvanları izleyebiliriz," dedi, "ama onları asla kovalamamalı ve kendilerini kapana kısılmış hissettirmemeliyiz." Öğretmeni gülümsedi ve Maya'dan günlüğü okuma masasına bırakmasını istedi. Kısa süre sonra bütün arkadaşları sayfaları karıştırıyor, oyuncu yavrular ve tetikteki anne tilki hakkında fısıldaşıyordu.

Haftalar geçti ve tilki yavruları büyüdü, daha cesur oldu. Çayırı keşfettiler ve anneleriyle avlanmayı öğrendiler. Maya hâlâ tepesine gidiyordu ama artık büyükannesinin ona verdiği küçük bir dürbün getiriyordu. Tilkileri yaklaştırmadan görebiliyordu. Doğa günlüğü yeni çizimler ve notlarla doldu. Son sayfaya şöyle yazdı: "Tilki ailesi mutlu ve özgür. Bu da beni mutlu ediyor."

Serin bir sonbahar akşamı Maya tepesinde oturup anne tilkinin yavrularını ormana doğru götürüşünü izledi. Yavrular artık neredeyse büyümüştü, tüylü kuyrukları havadaydı. Maya'nın kalbinde sıcak bir ışık parladı. Yeni inler ve yeni maceralar bulacaklarını biliyordu. "Hoşça kalın, küçük tilkiler," diye fısıldadı. "Özgürce yaşayın." Ailenin altın rengi ağaçların arasında kayboluşunun son resmini çizdi.

Eve dönünce Maya doğa günlüğünü masasına koydu. Günlük eskizler, notlar ve minik kurutulmuş yapraklarla doluydu. İlk sayfayı açtı ve haftalar önce çizdiği, eğri büğrü anne tilki resmine gülümsedi. Çok şey öğrenmişti. En son sayfaya şöyle yazdı: "Yabani yaşamı izlemek bir armağandır. Ve geri verebileceğimiz en güzel armağan da alandır."

Maya'nın günlüğü, evine gelen herkesle paylaştığı bir hikâye oldu. Onlara küçük tilki yavrusunu, tetikteki anneyi ve nazik bir mesafe korumayı öğrendiği günü anlattı. "Yabani hayvanların özgürlüğe ve mahremiyete ihtiyacı vardır," derdi. "Onlara saygı duyduğumuzda harika yaşamlarını görebiliriz." Ve çayırdaki tilki ailesi mutlu, yabani ve özgür yaşadı; tam olması gerektiği gibi.